

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] i beskeden Omfang, idet de ellers blot vilde falde det offentlige til Byrde.

§ 4 er Hovedbestemmelsen i hele Loven, idet den fastsætter, at den af Loven omfattede Ejendom ved selve Loven konfiskeres til Fordel for den danske Stat. Det er altsaa ikke nødvendigt, at der oprettes noget Konfiskationsnævn el. lign., der skal afsige Kendelser om, at Ejendomsretten til de paagældende Værdier overgaar til Staten. Afviklingen af den tyske Ejendom her i Landet skal ikke alene være effektiv, men ogsaa hurtig, og det vilde efter mit Skøn betyde en for stor Forsinkelse af hele Arbejdet, hvis man ikke skærer igennem og lader selve Loven være den retsstiftende Kendsgerning.

Med Hensyn til § 5 — Paragraffen om Dispensation — vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, at de tyske Aktiver uden for Tyskland, der efter Paris-Protokollen skal være til Disposition som Erstatninger, i Paris-Protokollen er defineret som „tyske *fjendtlige* Aktiver“. Teoretisk set kunde man derfor have begrænset Lovens Anvendelsesomraade til „tyske *fjendtlige* Aktiver“, men da en Konstatning af, om et bestemt tysk-ejet Aktiv maa siges at være *fjendtligt*, efter Omstændighederne kan kræve en dybtgaaende Undersøgelse, er man vejet tilbage fra at lade denne Karakteristik „*fjendtlige*“ være afgørende for Konfiskationen og har ladet Loven omfatte al tysk Ejendom, men aabnet Adgang for Dispensationer i saadanne Tilfælde, hvor den paagældende tysk-ejede Ejendom kan godtgøres ikke at være *fjendtlig*. Ejendom, der tilhører Medlemmer af det danske Mindretal Syd for Grænsen, ligesom efter Omstændighederne Ejendom, der tilhører danskfødte Kvinder, som er eller har været gift med tyske Statsborgere, maa herefter kunne betragtes som ikke-*fjendtlig*, for saa vidt de paagældende i enhver Henseende har opført sig korrekt over for Danmark. Med Hensyn til Ejendom, der ejes af Medlemmer af det danske Mindretal Syd for Grænsen, vil det sikkert være rigtigt at indlede Samarbejde med Fællesraadet for de danske Foreninger Syd for Grænsen, der vil være i Stand til og er villigt til at bistaa de danske Myndigheder med Oplysninger om, hvorvidt bestemte Personer virkelig kan siges at tilhøre det danske Mindretal Syd for Grænsen. Det tør jo — desværre — ikke uden videre anses for givet, at alle de Personer, som efter Kapitulationen eller umiddelbart før denne har indmeldt sig som

Medlemmer af de danske Foreninger Syd for Grænsen, bør have Dispensation.

Til Støtte for Ministeriets Afgørelse af, om Dispensation skal gives, foreslaas det, at der oprettes et særligt Nævn paa 7 Medlemmer, i hvilket foruden Handelsministeriet, der udnævner Formanden og yderligere 1 Medlem, Udenrigsministeriet, Indenrigsministeriet, Justitsministeriet, Finansministeriet og Ministeriet for særlige Anliggender skal være repræsenteret. Som Bestemmelsen er formuleret, vil Dispensation ikke kunne gives, medmindre Nævnet indstiller Dispensation, medens der intet er til Hinder for, at Ministeriet kan afslaa en Dispensation, som er indstillet af Nævnet. Nærmere Regler for, i hvilke Tilfælde Dispensation bør gives, kan næppe paa Forhaand gives, men de af mig nævnte Eksempler vil formentlig kunne illustrere, hvilken Art af Tilfælde Dispensionsbestemmelserne bør bringes i Anvendelse paa.

Lovens Gennemførelse tænkes lagt i Hænderne paa en særlig Kommissarius med kongelig Udnævnelse. Kommissarius kan naturligvis ikke udføre hele Arbejdet personlig. Det vil sikkert blive nødvendigt at opbygge en ret stor Administration til Gennemførelsen af dette Arbejde, hvis det skal tilendebringes hurtigt, saaledes som Hensigten er. Udgifterne ved Lovens Gennemførelse kan i Overensstemmelse med Paris-Protokollen afholdes af Provenuet af Konfiskationen, saaledes at dette Kontor ikke direkte vil betyde nogen Udgift for Statskassen. Handelsministeriet er traadt i Forbindelse med Justitsministeriet med Hensyn paa Valget af en til det betydningsfulde og vanskelige Arbejde som Kommissarius egnet Person.

I Forslagets § 7 er i generelle Udtryk angivet den Opgave, der paahviler Kommissarius, nemlig at eftersøge al her i Landet værende tysk Ejendom, saa hurtigt som muligt overtage denne og derefter realisere den. Det er i Forslagets § 7 forudsat, at Staten i et vist Omfang — mod Indbetaling af Værdien — kan overtage konfiskeret Ejendom til eget Brug, men for at understrege, at dette selvfølgelig maa være Undtagelsen, har man sagt, at Staten kun skal overtage konfiskeret Ejendom til eget Brug, hvis den selv har nødvendigt Behov for saadan Ejendom.

I § 7, 2det Stykke, er der tillagt Kommissarius Beføjelse til hos alle offentlige Myndigheder, private Personer og Firmaer m. v. at forlange de Oplysninger, der skønnes fornødne til Gennemførelse af hans Op-